

กุ๊ก เรน ปะตา

玉佩里的太子爷 5

จั่วเยวี่หลิวหัว 九月流火 เขียน
อ๊วี่ เปา

86

จิตนอก

"หม่อมฉันเข้าใจแล้วพะยะค่ะ" จูจิ้นเหยาตอบรับอย่างคล่องแคล่ว ด้วยท่าทางว่อนอนสอนง่าย แต่เพียงพูดว่าเข้าใจ กลับไม่บอกว่าตนเองเข้าใจว่าอย่างไร

เสี่ยวจี้ฮองเฮาหมดปัญญา ทำได้เพียงพูดให้ชัดเจนขึ้น "ในเมื่อ ขาวยารัชทายาทเป็นกุลสตรีผู้เพียบพร้อมใจกว้าง เช่นนั้นการถวายงาน ในตำหนักบุรพาคะจัดการอย่างไร รัชทายาทเป็นผู้สืบทอดบัลลังก์ การมีทายาทในเร็ววันเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ขาวยารัชทายาทคงจะเข้าใจ กระมัง"

พูดจบเสี่ยวจี้ฮองเฮาก็มองจูจิ้นเหยาประหนึ่งกำลังขมละคร วาจา ของเหล่าปราชญ์มักสอนให้สตรีเพียบพร้อมใจกว้าง ข้อห้ามสตรีคัมภีร์สอนหญิงใครๆ ก็ท่องได้แต่มีดไม่บาดตนเองย่อมไม่เจ็บ พว้าพูดหลักการ มากเพียงไร เมื่อถึงเวลาให้ภรรยาเอกราบอนุให้สามีเข้าจริง ๆ ผู้ใดจะ

ยินยอมเล่า

มีหน้าซ้ำสามี่ของจู้จิ้นเหยายังมีใช้คนธรรมดา นั้นเป็นถึงรัชทายาท ผู้อยู่เหนือคนนับหมื่น รัชทายาทค้างคืนในห้องตนเองติดต่อกันหนึ่งเดือน ร่วมเรียงเคียงหมอนกัน ไม่ว่าแม่นางน้อยคนใดล้วนถูกความหลงละเลิง และความโลภทำให้สมองเลอะเลือนได้ทั้งสิ้น เสี่ยวจี้ของเฮาไม่เชื่อว่า เจ้าสาวคนใหม่อย่างจู้จิ้นเหยาซึ่งไม่เคยได้รับการอบรมสั่งสอนอย่าง สตรีสูงศักดิ์และไม่เคยได้รับการชี้แนะเรื่องหลักการระหว่างสามีภรรยา จากมารดาจะหักใจแบ่งปันรัชทายาทได้จริง ๆ

ครั้นสองเฮาออกปาก เสี่ยงสนทนาในตำหนักก็เบาลงทันที วันนี้ เป็นวันที่แปด ในวังต้องจุดโคมไฟสำหรับเทศกาลช้งหยวนแล้ว เจดีย โคมก็จะถูกจุดในวันนี้ เหล่าสนมชายาตำหนักในล้วนมารชมโคมกัน ในตำหนักคุณหญิง คิดไม่ถึงว่าโคมยังไม่ทันได้ชม แต่กลับได้ดูละคร จากสนุกเข้าแล้ว

สตรีสองนางที่สูงศักดิ์ที่สุดในได้หล้าเริ่มจัดข้อกันแล้ว ยังจะมี ละครฉากใดน่าดูไปกว่าฉากของสองเฮากับชายารัชทายาทอีกเล่า

จ้าวหลันซุยก็อยู่ในตำหนักคุณหญิง นางล่วงรู้ชะตากรรมใน ภายภาคหน้าของตนเองแล้ว วันนี้จึงถูกองค์หญิงใหญ่ทรงอันสงเข้ามา กระชับความสัมพันธ์กับบ้านสามี่ จุดสำคัญที่จ้าวหลันซุยให้ความสนใจ ย่อมเป็นสองเฮาและเหล่าองค์หญิง นางกับเหล่าองค์หญิงนั่งกันอยู่ใน ห้องอุ่นได้ยิบยบสนทนาของสองเฮากับจู้จิ้นเหยาที่ด้านนอก จ้าวหลันซุย ก็เฝ้ายามเช่นกัน

วันข้างหน้านางจะกลายเป็นอีกคนในตำแหน่งนั้น สองเฮาจะ กลายเป็นมารดาสามี่สายตรงของนาง ชายารัชทายาทจะกลายเป็น

พี่สะใภ้ของนาง บัดนี้จำวหลังสุขได้ยินสองเฮาโน้มน้าวให้จู้จิ้นเหยา
รับอนุ นางก็รู้สึกเข้าใจหัวอกอยู่บ้าง อีกทั้งรู้สึกว่หากเป็นตนเองอยู่ใน
ตำแหน่งนั้นจะต้องทำได้ดีกว่าจู้จิ้นเหยาแน่นอน

ใจคนมักมีความโลภไม่สิ้นสุด จำวหลังสุขหรือตา มองเห็นองค์หญิง
รองที่ยโสโอหังกลอกตาอย่างดูถูกดูแคลน นางยิ้มบางๆ ในใจคิดว่ตนเอง
มีความได้เปรียบด้านฐานะ เห็นได้ชัดว่องค์หญิงรองสนิทสนมกับตนเอง
มากกว่า จำวหลังสุขมั่นใจว่ตนเองที่เป็นชายาองค์ชายรองจะเก่งกาจ
และได้ใจผู้อื่นยิ่งกว่าชายารัชทายาท

ที่ห้องด้านนอก เสี่ยวจี้สองเฮาก็กำลังจ้องจู้จิ้นเหยาอย่างบีบคั้น
ในการคาดคะเนของนาง ไม่ว่าจู้จิ้นเหยาจะอดทนอดกลั้นได้ดีเพียงไร
ได้ยินคำพูดเช่นนี้ไปต้องเผยสีหน้าไม่ยินยอมพร้อมใจออกมาแน่ จากนั้น
นางก็จะใช้ข้อห้ามสตรีเป็นอาวุธ ตรึงจู้จิ้นเหยาเอาไว้ หากจู้จิ้นเหยา
ไม่แสดงความไม่เต็มใจออกมา...แสดงว่ภรรยาลูกเลี้ยงของนางผู้นี้
ก็นับว่ร้ายกาจ ตลอดเวลาที่ผ่านมาคงลำบากกับการตบตางแล้ว

จู้จิ้นเหยาผงกศีรษะแ้มยิ้มให้เสี่ยวจี้สองเฮาท่ามกลางความเงิบ
ในตำหนัก ตำหนักในลั้วนมีแต่คนงาม ทว่าความงามของนางกลับ
เด่นชัดยิ่ง เป็นความงามราวมวลบุปผาบานสะพรั่ง สีสันแพรวพราว
ประดับตั้งดอกจวบยี่สิบถึงในฤดูวสันต์ ดอกเสैया* หลังพิรุณ สงบนิ่ง
แต่ดูโดดเด่น หากมิใช่บ้านผู้สูงศักดิ์มั่งคั่งย่อมไม่อาจทะนุถนอมเลี้ยงดู
ไว้ได้

ในยามปกติคนมากยังไม่รู้สึก แต่ขณะนี้สตรีเต็มห้องกำลังมอง
จู้จิ้นเหยาเสียวๆ ยังรู้สึกได้ถึงรูปโฉมอันพิ้งเพิศของนาง เมื่อครู่ขณะที่

* ดอกเสैया เป็นบุปผาที่อยู่ในตระกูลโบตั๋น มีชื่อทางวิทยาศาสตร์ว่ *Paeonia lactiflora* Pall.

จู่จิ้นเหยาผงกศีรษะแยมั้ม คนหลายคนรวมถึงสองเฮาต่างรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจอยู่บ้าง บนโลกนี้มีสตรีที่งดงามปานบุปผาอยู่จริง ๆ สตรีทั่วไปเห็นแล้วยังรู้สึกว่าเป็นสมบัติล้ำค่าของโลกมนุษย์ นับประสาอะไรกับบุรุษ ยิ่งไม่ทันที่คนทั้งหลายจะได้สติกกลับมา จู่จิ้นเหยาก็ตอบรับเสียงใส่ว่า "เพคะ"

ผู้เฒ่าลั่นตักตะลึงกับคำตอบนี้ นางพูดว่าอะไร คนเหล่านั้นยังไม่ทันมีอาการตอบสนอง จู่จิ้นเหยาก็ก้าวไปทาบมือไปที่ด้านหลังเป็นการบอกให้เออร์เสวียและเออร์ชวาก้าวมาโขกศีรษะถวายบังคมเสี้ยวจีของเฮา

"หลายวันมานี้หม่อมฉันให้พวกนางติดตามข้างกายมาโดยตลอด วันนี้นับว่าหาโอกาสให้พวกนางมาโขกศีรษะถวายบังคมสองเฮาได้เสียที่"

เสี้ยวจีของเฮาถูกทำที่นี้ของจู่จิ้นเหยาทำเอารับมือไม่ทัน นางขวบตักวอยางงงจัน "เจ้าทำอะไร"

"สองเฮาทรงลืมนไปแล้วหรือเพคะ นี่คือนางกำนัลที่พระองค์พระราชมารดาแห่งหม่อมฉัน ล้วนงดงามไม่แพ้กันทั้งสิ้น" จู่จิ้นเหยาพูดยิ้มๆ "หม่อมฉันจดจำพระตำรัสของสองเฮาอยู่ทุกเมื่อ มีสองเฮาทรงจัดการ หม่อมฉันก็มีสิ้นเปลืองแรงในการหาคนแล้ว สองเฮาทรงคิดเพื่อตำหนักบูรพาแห่งนี้ ซ่างมีพระทัยละเอียดอ่อนดุจเส้นเกศา ละเลียดรอบคอบโดยแท้"

เดิมทีเสี้ยวจีของเฮาคิดจะพูดเรื่องที่ว่าชายาเอกมีอาจริจริษยาหิงหวง ครั้นถูกจู่จิ้นเหยาขัดจังหวะเช่นนี้ นางก็ไม่สะดวกจะพูดแล้วที่สุดแล้วเสี้ยวจีของเฮาก็มิใช่มารดาสามีแท้ๆ นางยึดเยียดนางกำนัลเข้าตำหนักบูรพาถึงสี่คนแล้ว บัดนี้จู่จิ้นเหยายังพาคนมาอดอีก หากเสี้ยวจีของเฮาก้าวต่อไปจะดูเหมือนจงใจสอดมือเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องในห้องหอของลูกเลี้ยง ชื่อเสียงคงได้จาวโฉ่เป็นแน่

เสียวจีซองเขาถูกทำเอาพูดไม่ออกไปชั่วขณะ เมื่อเอ่ยปากอีกครั้ง วาจาก็คลุมเครือขึ้นไม่น้อย "เจ้ามีความตั้งใจก็ดีแล้ว เจ้าเป็นชายา รัชทายาท ว่าที่มารดาของแผ่นดิน ฟังมีคุณธรรมและใจกว้าง มีอาจ ทำเรื่องเสียฐานะอย่างการแย่งชิงความโปรดปรานได้เป็นอันขาด เจ้าเข้าใจหรือไม่"

"ขอบพระทัยสองเฮาที่ทรงชี้แนะ" จูจิ้นเหยาตอบรับอย่างสิ้นไหล แต่ในใจกลับรู้สึกวุ่นวายยิ่งนัก ภรรยาเอกแย่งชิงความโปรดปรานไม่ได้ ฮี นางยังอุตสาหะพูดออกมาได้ ทว่าจูจิ้นเหยาก็แสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ จงใจยืมผลางกล่าวว่า "สองเฮาตรัสได้ถูกต้อง ถึงอย่างไรหม่อมฉัน ก็อายุยังน้อย เรื่องมากมายในตำหนักบุรพาล้วนดูแลไม่เป็น หากสองเฮา ทรงรู้สึกวุ่นวายหม่อมฉันทำได้ไม่ถูกก็ทรงชี้แนะได้เพคะ"

จูจิ้นเหยาพูดเช่นนั้นแล้ว เสียวจีซองเขายังจะทำอย่างไรได้อีก นาง ทำได้เพียงพูดว่า "ไม่เป็นไร ใครๆ ก็เริ่มจากไม่เป็นจนเป็นกันทั้งนั้น เจ้าทำได้ไม่เลวแล้ว วันหน้าค่อยๆ เรียนรู้ไปก็พอ"

"ขอบพระทัยที่ทรงเข้าใจและเห็นใจเพคะ" จูจิ้นเหยาขอบก่ายกล่าว ขอบคุณด้วย 'น้ำใสใจจริง'

พูดมาถึงขั้นนี้เรื่องนี้ก็ไม่อาจไปต่อได้อีก เสียวจีซองเขาได้แต่ หาวประเด็นใหม่มาพูด พอนางเริ่มต้นพูดเรื่องใหม่ สนมชายาคนอื่นๆ ก็พากันเฝ้าออกเฝ้าใจ เรื่องเมื่อครู่จึงผ่านพ้นไปด้วยประการฉะนี้

ในตำหนักคุณหญิงเริ่มครึกครื้นขึ้นอีกครั้ง จูจิ้นเหยากลับไปนั่งที่ ตนเอง ดูคล้ายตั้งใจฟังผู้อื่นสนทนากัน แต่สีหน้าท่าทางกลับมีแวว มีดหม่นเผยออกมาเล็กน้อย เสียวจีซองเขาเพียงทำเป็นไม่รู้รู้สึก ส่วน สนมชายาคนอื่นๆ มองเห็นแล้วก็ลอบสาแแก่ใจเสียบๆ

คนในวังล้วนเป็นเช่นนี้ จะมีใครเป็นข้อยกเว้นได้อย่างไรเล่า นางกำนัลแค่สองคนเท่านั้นเอง อย่างน้อยผู้เงินเหยากก็ยังได้รับส่วนแบ่งมาถึงสิบวัน ควรรู้จักพอได้แล้ว

คนทั้งหลายพูดคุยกันอย่างออกรส มิได้สังเกตสักนิดว่าแม้ผู้เงินเหยาจะพูดไปมากมาย มิหนำซ้ำยังเรียกเออร์เสวียกับเออร์สวามาโขกศีรษะถวายเป็นมงคลของเธอ แต่โขกศีรษะไปเพื่ออะไรกัน ตามความเข้าใจของคนทั่วไป การโขกศีรษะคารวะนายหญิงก็หมายถึงรับเป็นอนุ เหล่าสนมชายาคิดไปตามแนวทางปกติ มิได้รู้สึกว่ามีอะไรไม่ถูกต้อง ทว่าอันที่จริงตั้งแต่ต้นจนจบผู้เงินเหยาไม่ได้บอกว่าจะมอบฐานะให้นางกำนัลสองคนนี้

นางเพียงให้นางกำนัลทั้งสองมาโขกศีรษะถวายเป็นมงคลของเธอ ขอบพระทัยที่สองเธอพระราชทานคน หลังจากนั้นผู้เงินเหยากก็เอ่ยเต็มปากเต็มคำว่า 'สองเธอตรัสได้ถูกต้อง' ทว่าหาได้บอกไม่ว่าตนเองจะทำตามนั้น

ผู้เงินเหยารู้สึกขอบคุณโรคขอบพูดครึ่งปล่อยให้เดาครึ่งของคนในวังเป็นครั้งแรก ครั้งนั้นมันช่วยนางไว้ได้มากจริงๆ

แต่กระนั้นที่น่าแปลกคือผู้เงินเหยาอาศัยการพูดอย่างคลุมเครือผ่านด่านยากนี้ไปได้แล้วแท้ๆ ทว่านางกลับไม่รู้สึกดีใจ

นางอาศัยอุบายเล็กๆ น้อยๆ ปฏิเสธเสี้ยวจิสองเธอได้ ทว่านางปฏิเสธฉิวฉิวได้หรือ

เพราะเรื่องนี้ถึงแม้ผู้เงินเหยาจะได้เห็นเจดีย์โคมอันสูงตระหง่านหรือหรางดงาม ทั้งยังได้เห็นโคมไฟในวังที่วิจิตรประณีตจำนวนมากก็ยังหาอารมณ์เช่นยามที่ได้ดูดอกไม้ไฟในวันปีใหม่ไม่ได้

อารมณ์ของจูลีนเหยาแผ่ไปถึงสาวใช้ข้างกายอย่างรวดเร็ว หลังหลอมองจูลีนเหยาด้วยความกังวล เออร์เสวียนิ่งเสียบไม่พูดไม่จา ส่วนเออร์ฮวานึกว่าตนเองได้เข้าเฝ้าของเธอแล้ว ฐานะของนางจะแตกต่างจากนางก้านัลทั่วไป นางจึงลึกลับในใจ แต่มิกล้าแสดงออกต่อหน้าจูลีนเหยา

เออร์ฮวาความคิดโลดแล่น สายตาที่มองเออร์เสวียนิ่งเปี่ยมไปด้วยแววท้าทายและระแวงระวัง เออร์เสวียนิ่งหวาดเสียวเป็นคราหนึ่งแล้วพูดขึ้นเบาๆ

"ตัวโง่เงา"

ขณะเดียวกันเออร์เสวียนิ่งก็รู้ว่าคราวนี้นางไม่มีทางถอยแล้ว เออร์ฮวาถูกลากออกมาเพราะนิสัยขี้บ่นขี้บ่นและไร้สมองของนาง เออร์เสวียนิ่งเองก็ถูกลากออกมาเช่นกัน นี่คือการข่มขู่โดยไร้เสียงจากจูลีนเหยา ถ้าไม่ยอมเป็นดาบในมือชายารัชทายาทเหมือนหงมัวมัวก็ต้องถูกสตรีที่คิดจะป็นเตียงในตำหนักบุรพาคคนอื่นๆ จิกเป็นชิ้นๆ

สิ่งที่น่าชื่นชมที่สุดของเออร์เสวียนิ่งก็คือการรู้กาลเทศะ ในเมื่อชายารัชทายาทเล็งเห็นความสามารถ เออร์เสวียนิ่งก็ยินดีจะเลือกกิ้งไม้เกาะให้ดี* ชายารัชทายาทเป็นผู้สูงศักดิ์ จะคิดเล็กคิดน้อยกับนางก้านัลตัวเล็กๆได้อย่างไร ดังนั้นผู้ที่ออกหน้ากำราบนางก้านัลที่มีใจคิดเป็นอื่นในตำหนักซื้อชิงจึงได้แต่เป็นเออร์เสวียนิ่งที่เป็นนางก้านัลใจดำอำมหิตและมีชาติกำเนิดต่ำต้อยเช่นกัน

หลังกลับถึงตำหนักซื้อชิง เดิมทีหงมัวมัวออกมาต้อนรับด้วยท่าทางยินดีปรีดา ครั้นเห็นสีหน้าของจูลีนเหยา นางก้านัลจึงไป จากนั้นก็

* มาจากสำนวน 'นกที่รู้จักเลือกกิ่งไม้เกาะ' หมายถึงผู้มีความสามารถต้องรู้จักเลือกเจ้านาย

กระซิบถามหลังหลังขณะที่ไม่มีคน

"พระชายาทรงเป็นอะไรไป"

หลังหลังส่ายหน้า ใช้นิ้วชี้เออร์ฮวาที่กำลังบิดเอวและลูบผมก่อน
ชี้ไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนืออย่างรวดเร็ว ทันใดนั้นกงหมั่มักก็เดา
เรื่องที่จะเกิดในคืนนี้ได้รางๆ แล้ว เกรงว่าท่านผู้นั้นแห่งตำหนักคุณหญิง
คงจะยกเรื่องนางกำนัลโฉมงามเหล่านี้อีกแล้ว

เมื่อเข้ามาในห้อง กงหมั่มักก็ไล่คนนอกออกไปแล้วเอ่ยถามเสียงเบา
"พระชายา บ่าวปรนนิบัติพระองค์คล้ายพระเกศาดีหรือไม่พะยะ"

"อืม"

ลูกบิดลายนุปผาที่หุ่หรางดงามวางลงบนโต๊ะอันแล้วอันเล่า
กงหมั่มักมองสีหน้าของจูจิ้นเหยาผ่านคั่นช่องแล้วกล่าวอย่างระมัดระวัง

"พระชายา พระองค์ทรงเป็นเจ้านายของตำหนักบุรพา ท่านผู้นั้น
กับรัชทายาทขัดแย้งกันมานานแล้ว ความไม่เป็นธรรมที่พระชายาทรง
ได้รับล้วนทำเพื่อรัชทายาท พระองค์อย่าใส่ใจพระทัยไปเลยพะยะ"

"ข้ารู้"

เมื่อก่อนจูจิ้นเหยาก็คเคยถูกสองเฮากลั่นแกล้ง แต่ยังไม่ถึงขั้น
มีท่าทางเศร้าซึมเพียงนี้ กงหมั่มักพอจะเดาสาเหตุได้อยู่บ้าง

"พระชายา หรือพระองค์กำลังเป็นทุกข์เรื่องรับอนุ"

จูจิ้นเหยาไม่พูดจา กงหมั่มักก็อดจะโล่งใจไม่ได้

"พระชายา พระองค์ทรงเป็นผู้ใด จะคิดเล็กคิดน้อยกับพวกนาง
ได้อย่างไร รัชทายาททรงรู้การควรไม่ควรดี มีหน้าที่ยังทรงยินดีฟังคำ
พระองค์ นี่นับว่าดีกว่าภรรยาเอกคนอื่นมากเท่าไรแล้ว! สตรีเหล่านี้นัก
เป็นแค่ของเล่น ต่อให้พวกนางเจ้าเล่ห์มีมารยาเพียงไร มีหรือจะข้ามหน้า

ข้ามตาพระองค์ได้"

หลังหลังรีบต้นกงหมัวม้าออกไปขึ้นปล่อยให้กงหมัวม้าเกลี้ยกล่อมต่อ
ปมในใจคงจะใหญ่ขึ้นกว่าเดิม หลังไม่มีใครแล้วหลังหลังก็ยอภายลง
พียงอยู่ข้างชาจูจินเหยา เสงยหน้ามองนางด้วยท่าทางกระตือรือร้น

"พระชายาเพคะ"

หลังหลังปราดเปรื่องสมชื่อ ไม่กี่ปีมานี้จูจินเหยากับหลังหลัง
ได้ชื่อว่าเป็นนายบ่าวกัน แต่ในใจจูจินเหยาเห็นหลังหลังเป็นกึ่งพี่สาวแล้ว
หลังหลังมองนางด้วยท่าทางจริงใจ จูจินเหยาจึงวางปรากการในใจลง
ถามความในใจของตนเองออกมาอย่างสับสน

"หลังหลัง เจ้าก็รู้สึกว่าคุณควรเป็นฝ่ายรับอนุให้รัชทายาทใช้หรือไม่"

หลังหลังมิได้ตอบในทันที นางคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วยื่นมือไปกุมมือ
จูจินเหยา ฝ่ามือทั้งสองอบอุ่นและมีพลัง "พระชายา นี่เป็นเรื่องระหว่าง
พระองค์กับรัชทายาท ผู้อื่นพูดอะไรล้วนไม่มีประโยชน์ พระองค์ต้องถาม
ตนเองและรัชทายาท จากที่บ่าวสังเกตมาหลายวันนี้ก็พบว่ารัชทายาท
ทุ่มเทพระทัยต่อพระองค์ยิ่ง หากพระองค์หาสตรีอื่นมาให้รัชทายาท
โดยไม่บอกไม่กล่าวสักคำ เกรงว่ารัชทายาทคงโกรธเป็นแน่"

จูจินเหยาเคยคิดเสียที่ใด นางพบว่าสภาพจิตใจของตนเองในตอนนี
อันตรายเป็นยิ่ง นางเตือนตนเองแล้วแต่ๆ ว่าให้รักษาภาระหน้าที่
อย่าได้ถูกความรุ่งโรจน์จอมปลอมบังตา สุดท้ายก็เปลี่ยนไปมีสภาพ
น่าชิงชังเพราะความริษยา นางไม่ยอมตามเหิงหวงอนุไปทั้งชีวิตจน
ไม่มีชีวิตเป็นของตนเองเหมือนจำวชื่อ นางไม่ยอมเอาแต่คับแค้นใจ
ชั่วชีวิตล้วนรอคอยแต่ความอ่อนโยนและ 'การให้เกียรติ' เพียงชั่วครู่
จากสามีเหมือนสตรีนางอื่น นางอยากเป็นชายารัชทายาทที่ส่งฝ่าเผย

และงดงาม

ขณะที่เพิ่งแต่งงานย่อมไม่เป็นไร แต่ที่ผ่านมาแล้ว จูจิ้นเหยา ก็รู้แล้วว่าตนเองทำไม่ได้

จูจิ้นเหยาไม่อยากเห็นจินอ๋อไปหาสตรีอื่นสักนิด ไปอ้อมให้พวกนาง คัดอักษรเป็นเพื่อนพวกนาง มีหน้าซำตักคำก็ทำเรื่องพรรคนั้นกับพวกนาง

ในดวงตาจูจิ้นเหยามีน้ำตาเอ่อล้นโดยไม่รู้ตัว หลังหลงเห็นดวงตา ที่จามจนน่าตกตะลึงคือน้ำตา นางที่เป็นสตรียังรู้สึกปวดใจ จากนั้นก็ ตบหน้าผาก ผุดความคิดที่ยอดเยียมออกมาได้

"พระชายา วันนียามพระองค์กลับมามิใช่ล้าลึกลับหนว ขนະທີ່ เพิ่งเข้าตำหนักมาก็ไอบ้างมิใช่หรือเพคะ เช่นนั้นพระองค์ก็ถือโอกาส แสร้งล้มป่วย บอกว่าตนเองต้องลมเย็นจนไม่สบาย รอรักษายาทเสด็จ กลับมา พระองค์เพียงแสร้งล้มป่วยส่วนบ่าวจะพูดเรื่องที่สองเฮาปีบบังคับ ให้พระองค์รับบอญกับรัชทายาทเอง ถึงเวลานั้นรัชทายาทย่อมเห็นใจ พระองค์ จะต้องแข็งพระทัยรับผู้อื่นมาปรนนิบัติไม่ลงอย่างแน่นอน"

จูจิ้นเหยาได้ฟังก็รู้สึกว่ามีเหตุผล นางสามารถอาศัยอาการป่วย มาหยั่งเชิงความคิดของจินอ๋อได้พอดี คนทั้งสองหารู้กันมันเหมาะแล้วก็มีมือจัดข้าวของทันที

ขณะจินอ๋อกลับมาจากงานเลี้ยงกลางคืนฟ้าก็มืดแล้ว ฮองไต้ ไม่สนใจงานในราชสำนัก แต่ชื่อเสียงในยามร่วมงานเลี้ยงกลับเป็นที่ เลื่องลือไม่น้อย กอปรกับฮองไต้ได้พระโอรสในวัยกลางคน ด้วยอายุเท่านี้ ของเขาเป็นเรื่องที่ควรค่าให้ภูมิใจจริงๆ ดังนั้นกษัตริย์กับขุนนางต่างยินดี งานเลี้ยงในวันนี้จึงดำเนินอยู่นานยิ่ง

ในโอกาสเช่นนี้จินอี่จึงเลี่ยงการดื่มสุราและคารวะสุราได้ยาก พอดื่มจนต้องเฝ้าพอใจแล้ว จินอี่ถึงปลีกตัวออกมาได้ หลังเขาเป็นอิสระ ก็เดินกลับมายังตำหนักจื่อซ่งทันที ทั้งที่เมื่อก่อนไม่เคยเป็นเช่นนี้ แต่บัดนี้ มีคนมาอยู่เพิ่มอีกคน พอเขากลับตึกก็มักจะรู้สึกไม่พอใจ

แต่พอจินอี่เข้าตำหนักมากลับพบว่าผิดปกติอยู่บ้าง เขาย่อมจำสาวใช้ไม่กี่คนข้างกายจูจิ้นเหยาได้ หลังหลงติดตามข้างกายจูจิ้นเหยาเป็นประจำมีสีหน้าจืดเจื่อน ทำทางเหมือนอยากจะถูกอะไร

"มีอะไร" จินอี่ถาม

หลังหลงยังคงประเมินความกดดันยามเผชิญหน้ากับรัชทายาทต่ำไป นางอดไม่ได้ที่จะเอ่ยเบาๆ รวากับเสียงยุง

"พระชายาล้ายจะประชวรแล้วพะคะ"

สีหน้าจินอี่เปลี่ยนไปทันควัน เขาไม่มัวคำนึงถึงเรื่องเปลี่ยนแปลงเข้าเฝ้า โบกมือไล่คนที่ข้างกายเสร็จก็ก้าวเข้าไปด้านในทันที หลังหลงเดินตามไปอย่างอกสั่นขวัญแขวน นางเฝ้าอยู่ตรงหน้าประตูห้องบรรทม หูข้างหนึ่งฟังความเคลื่อนไหวด้านใน ทั้งยังไล่คนที่อยู่รายรอบออกไปจนหมด

จินอี่เข้ามาในห้องก็ไม่เห็นเงาของจูจิ้นเหยา พอมองผ่านม่านเตียง จึงค่อยเห็นจูจิ้นเหยานอนหันหลังให้ เขามิรู้สึกละเลยว่สายตาของตนเปลี่ยนเป็นเฉียบคม แต่เสียงฝีเท้ากลับเบาลง

"จิ้นเหยา เป็นอะไรไป" จินอี่นั่งเบาๆ ลงที่ขอบเตียง มือยื่นออกไปแล้ว แต่กลับหยุดไว้ขณะที่สัมผัสลูกไห่ของจูจิ้นเหยา เขากลัวว่าตนเองจะออกแรงมากเกินไป

จูจิ้นเหยาค่อยๆ หันมา แก้มแดงปลั่ง "รัชทายาท"

"โง่ๆ" ถึงล้มป่วยแล้ว เป็นเพราะอะไร เรียกหมอหลวงแล้วหรือยัง"

"ยัง แต่มีจำเป็นต้องยุ่งยากเพคะ"

จินอ๋อมองสีหน้าของจู่จิ้นเหยา คิ้วขมวด พุดพลาญทำท่าจะลุกขึ้น
"จะปล่อยไว้แบบนี้ได้อย่างไร ข้าจะให้พวกเขาไปรับหมอหลวงเถาเข้าวัง"

จู่จิ้นเหยาได้ยินก็รีบดึงแขนเสื้อจินอ๋อไว้ "รัชทายาท ลงกลอนประดุ
แล้ว ไม่จำเป็นต้องยุ่งยาก"

"มีอะไรยุ่งยากกัน เจ้านอนไปอย่างวางใจก็พอ"

"รัชทายาท" จู่จิ้นเหยาหมดหนทางจริงๆ ได้แต่ยืนกายขึ้นกอดแขน
จินอ๋อ ผื่นรังเขาที่จะเดินไปด้านนอกไว้ "มิใช่ป่วยหนักอะไร หม่อมฉัน
นอนห่มผ้าหนาๆ สักคืนก็ดีขึ้นแล้วจริงๆ เพคะ ไม่ต้องตามคนมาให้
มากมาย พระองค์อยู่คู่เป็นเพื่อนหม่อมฉันก็พอ"

จินอ๋อหยุดอยู่หน้าเตียง มองจู่จิ้นเหยานิ่งอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็นั่งลง
จริงๆ "ก็ได้"

"รัชทายาท วันนี้หม่อมฉันไปเข้าเฝ้าสองเสามา" จู่จิ้นเหยา
พยายามเข้าประเด็นหลักอย่างแสร้งไม่ตั้งใจเต็มที่ นางมองเห็นบน
ปาจินอ๋อมีเศษกระดาษเล็กๆ สีแดงติดอยู่ คล้ายว่าหล่นมาจากโคมไฟ
จึงอดเอื้อมมือไปปัดออกไม่ได้ ทว่ายังไม่ทันที่นางจะสัมผัสถูกปากอีกฝ่าย
จินอ๋อก็กลับกุมข้อมือนางไว้ เขามองนางนิ่งๆ อีกครู่หนึ่ง บนใบหน้ายังคง
ไร้อารมณ์ใดๆ แต่กลับโน้มกายลงใช้ฝ่ามืออังหน้าผากจู่จิ้นเหยา

ฝ่ามือจินอ๋อเย็นอยู่บ้าง จู่จิ้นเหยากะพริบตา รู้สึกได้ถึงกลางสังหรณ์
ที่ไม่ดี

จินอ๋อยังอยู่ครู่หนึ่งก่อนค่อยๆ กลับไปนั่ง สีหน้าเขายังคงไม่เผยพิรุณ
ใดๆ จู่จิ้นเหยาล้มลงนอนบนหมอนสีแดงที่อ่อนนุ่ม เบิกตากว้างมอง

จินอี่ ลืมไปในทันทีว่าตนเองจะพูดอะไร จินอี่สบตาคู่จิ้นเหยาได้ครู่หนึ่ง ก็หัวเราะเบาๆ

"เจ้าไม่มีอะไรจะพูดกับข้า"

"หม่อมจิ้น..."

รอยยิ้มของจินอี่ไม่ต่างจากปกติที่แล้วมา แต่ประกายในดวงตา กลับทำให้คู่จิ้นเหยารู้สึกถึงอันตรายทันที นางเอ่ยอย่างตะกุกตะกัก อยู่บ้าง ยังไม่ทันได้บอกเล่าสาเหตุ จินอี่ก็พูดต่อจากนางอย่างไม่เร็วไม่ช้า

"เจ้าใจกล้านัก บังอาจแสร้งลืมนัดต่อหน้าข้า"

คู่จิ้นเหยาแน่ใจในทันทีว่าจินอี่โมโหแล้ว คิดในใจว่านางถึงกับทำให้เขาโมโหได้ นี่สามารถจดลงสมุดบันทึกคุณความดีได้ทีเดียว ทว่าบัดนี้ นางไม่กล้าประมาท จึงเอื้อมมือไปดึงแขนเสื้อเขาอย่างระมัดระวัง

"รัชทายาท?"

จินอี่ไม่พูดไม่จา แต่สายตาเขาฟาดฟันคนตายได้ทีเดียว หากเป็น ขุนนางที่เคยคลุกคลีกับจินอี่มาเห็นเข้ารับรองได้ว่าคงต้องตกใจกลัว จนคุกเข่าลงกับพื้น ไม่กล้าปริปากพูดแล้ว แต่คู่จิ้นเหยาไม่ใช่ขุนนาง ของเขา ดังนั้นพอเห็นสถานการณ์เช่นนั้นางไม่เพียงไม่กลัว แต่ยังกล้าใช้ ไฟตายอันเป็นพรสวรรค์ของสตรีอีกด้วย นั่นก็คือการถอดถอน

"รัชทายาท พระองค์ก็หัวหม่อมจิ้นแล้วหรือ"

จินอี่ถูกทำให้โมโหไม่น้อยจริงๆ ขณะที่ได้ยินข่าว หัวใจเขาก็ สั่นสะท้านอย่างรุนแรง คล้ายว่าความรู้สึกหนาวเย็นเยือกแผ่ลามจาก ศีรษะไปถึงเท้า เขาแทบจะออกคำสั่งให้คนนำป้ายประจำตัวเขาไปเปิด ประตูวังแล้วลากตัวหมอลองเงาะออกมาจากเรือน ส่วนจะเป็นการฝ่าฝืน กฎวังหรือไม่ นั่นใครจะสนใจกัน แต่คู่จิ้นเหยาทำให้เขาตกอกตกใจอยู่

นานสองนาน สุดท้ายกลับเป็นเรื่องโกหก

ฉันเฝ้าทำหน้าเย็นชา ทำท่าจะลุกออกไป จู่จันทเห็นท่าไม่ดี
หากปล่อยให้เขาจากไปในเวลานี้จริงๆ คงได้ยุ่งยากแล้ว นางโฝไป
กอดเอวของฉันไว้ทันทีโดยไม่คำนึงถึงท่าทาง ฉันก็คล้ายว่าร่างแข็งทื่อ
ไปเล็กน้อย ถัดจากนั้นก็คิดจะดึงนางออกไป แต่จู่จันทเห็นหน้าไม่ยอม
ปล่อยมือ ยังคงกอดไว้โดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น น้ำเสียงเหมือนจะร้องให้
"รัชทายาท พระองค์จะไปหรือเพคะ"

87

ฟางแพ้งเงิน

เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่เงินที่พบเจอกับสถานการณ์เช่นนี้ เขาเป็น
 รัชทายาทโตมาจนป่านนี้ยังไม่เคยมีใครกล้าแตะต้องเขา นับประสาอะไร
 กับส่วนที่ไวต่อความรู้สึกอย่างส่วนกลางลำตัว หลังจากมีผู้เงินเหยา
 เงินก็ค่อยๆ เปิดเขตหวงห้ามนี้ให้นาง แต่ผู้เงินเหยาที่เพียงแต่จับมือ
 คงแขนในเวลาที่ต้องการถอดถอนหรือมีเรื่องจะขอร้อง น้อยครั้งที่
 จะใกล้ชิดสนิทสนมเช่นนี้โดยที่สวมเสื้อผ้าอยู่ เงินก็คิดจะดันให้หลุด
 ทว่ายิ่งขยับผู้เงินเหยาก็ยิ่งออกแรงมากขึ้น อีกทั้งเงินก็ไม่กล้ากระชากนาง
 ออกไปจริงๆ กลัวว่าจะลงมือหนักจนทำให้นางบาดเจ็บ สุดท้ายเขาก็ได้แต่
 ถอนหายใจแล้วกล่าวขึ้น

"เข้าไปไป เจ้าปล่อยมือก่อน"

"หม่อมฉันไม่ปล่อย พระองค์ต้องคิดจะไปหาผู้อื่นเป็นแน่ ถึงได้
 ใจเฝ้าวว่าหม่อมฉัน"

นี่มันเรื่องอะไรกัน จีนอี้ถูกกล่าวหากลับก็รู้สึกงุนงง เขาร่างแข็งทื่อ ไม่คุ้นชินกับการสัมผัสทางกายที่สนิทสนมเช่นนี้ ปกติที่ผ่านมาอยู่บนเตียงหรือไม่ก็บนตั่งลั่นเป็นเขาที่เป็นฝ่ายกระทำ ความรู้สึกย่อมไม่เหมือนกัน แต่ครั้งนี้เขาเป็นฝ่ายถูกกด มิหนำซ้ำเนื่องจากท่าทางลำตัวท่อนบนของจู่จิ้นเหยาจึงเบียดกับส่วนกลางลำตัวของเขา เมื่อออกแรงก็ยิ่งแนบแน่น จีนอี้หมดปัญญาแล้วจริงๆ ได้แต่พยายามผ่อนคลายร่างกาย ยกมือโอบไหล่จู่จิ้นเหยาไว้

"ข้าไม่ได้หลอกเจ้า ไม่ไปจริง ๆ เจ้าปล่อยมือก่อน..." จีนอี้พูดจบก็ชะงักไปเล็กน้อย ก่อนรีบก้มลงไปเชยคางของจู่จิ้นเหยา "เจ้าร้องไห้หรือ"

จู่จิ้นเหยาหลบมือของจีนอี้ เบือนหน้าหนีไปอีกทาง "หม่อมฉันไม่ได้ร้องไห้!"

สิ่งที่ทำให้จีนอี้กลัวได้บนโลกนี้มีอยู่ไม่กี่อย่าง และน้ำตาของสตรีก็เป็นหนึ่งในนั้น เขาถอนหายใจ "ไม่เคยเห็นใครกล่าวหาคนกลับได้เก่งเท่าเจ้าจริงๆ เป็นเจ้าหลอกหลวงคนแท้ๆ ข้ายังไม่ทันว่าจะอะไรเจ้าก็ร้องไห้แล้ว"

จู่จิ้นเหยาก็มองหน้าไม่ยอมเงยขึ้นมา จีนอี้ใจอ่อนนานแล้ว ค่อยๆ โอบไหล่ของจู่จิ้นเหยาแล้วนั่งลง ไฉนเลยจะยังจำได้ว่าตนเองต้องโมโหอยู่หลังนั่งลงดีแล้วเขาก็เช็ดน้ำตาให้จู่จิ้นเหยา

"พอแล้ว ข้าไม่คิดจะดูเจ้า ไม่ต้องร้องแล้ว"

"พระองค์ไม่ไปแล้วหรือ" จู่จิ้นเหยาค่อยๆ หยุดร้องไห้ เหลือบตามองเขาด้วยน้ำตาเอ่อคลอ

ไม่ว่าใครถูกดวงตาเช่นนี้มองล้วนโมโหไม่ลง เดิมทีจีนอี้เคยคิดว่ามีเพียงคนจำพวกบิดาของเขาเท่านั้นที่ถูกน้ำตาสตรีทำให้หวั่นไหว

ขอเพียงเป็นผู้ทำการใหญ่จิตใจหนักแน่นล้วนไม่มีทางหวั่นไหว แต่ ครั้นถึงคราวตนเองถึงได้ค้นพบว่าที่แท้เขาก็ไม่มีหลักการเช่นเดียวกัน ฉะนั้นสิ่งที่จู้จิ้นเหยาพูดแล้วก็ทั้งปวดใจและขบขัน

"ที่นี้เป็นตำหนักของข้า ข้าจะไปที่ได้"

คิดไม่ถึงว่าจู้จิ้นเหยาได้ยินคำตอบนี้แล้วหาได้ดีใจไม่ ยังคง เสร้าซึมอยู่เช่นเดิม "รัชทายาท พระองค์รู้หรือไม่ว่าวันนี้เป็นวันอะไร"

สิ่งที่นางต้องการย่อมมิใช่คำตอบ 'วันที่แปดเดือนหนึ่ง' แน่นนอน จินอีเล็กคิ้วน้อยๆ เขยื่อนนัยน์ตาว่าช่วงนี้มีเรื่องอะไรที่ส่งผลกระทบ ต่อจิตใจของจู้จิ้นเหยาได้อีก โชคดีที่เขาได้รับคำชมจากราชครูมาตั้งแต่เล็ก ว่าฉลาดมีไหวพริบ ความจำเป็นเลิศ เขาจึงคิดเชื่อมโยงได้อย่างรวดเร็ว

"วันนี้เป็นวันที่พวกเราแต่งงานกันครบหนึ่งเดือน"

หลังจู้จิ้นเหยาได้ยินคำตอบนี้ยิ่งเสร้าซึมหนัก "รัชทายาท สำหรับ พระองค์นี้เป็นวันแต่งงานครบหนึ่งเดือน แต่สำหรับหม่อมฉันนี้เป็น วันสิ้นสุดกฎระเบียบของบรรพชน เป็นวันที่หม่อมฉันควรตระเตรียม อนุและสาวใช้ให้พระองค์"

คราวนี้จินอีถึงค่อยนึกได้ ในวังหลวงมีกฎว่าแต่งงานเดือนแรก ห้ามค้างคืนข้างนอกจริงๆ นี่เป็นการปฏิบัติที่ภรรยาเอกคนแรกเท่านั้นที่ จะได้รับ ถึงจะเป็นสองเฮา แต่ถ้ามาทีหลังก็ไม่ได้รับการปฏิบัติเช่นนี้ ทว่าอันที่จริงกฎของบรรพชนข้อนี้วางไว้ให้ดูดีเท่านั้น บุรุษสกุลจินมี ไม่กี่คนที่เห็นเป็นจริงเป็นจัง

คำพูดนี้ของจู้จิ้นเหยารวมกับที่เมื่อครู่นางบอกว่าไปตำหนักคุณหญิง ของสองเฮามา จินอีก็รู้ได้ไม่ยากว่าความผิดปกติในวันนี้มีที่มาจากที่ใด จินอีเคยค้างจู้จิ้นเหยาขึ้นมา แม้จะเป็นประโยคคำถาม แต่น้ำเสียงกลับ

มันใจอย่างยิ่ง

"นางบีบบังคับให้เจ้ารับอนุญาตให้ข้าหรือ"

"จำเป็นต้องบีบบังคับเสียที่ใดกัน นี่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติ" จูจิ้นเหยา
อยากจะได้ของของตนกลับมา แต่นางขยับเพียงเล็กน้อยก็ถูกจับยึดไว้
ด้วยมือที่มั่นคง สุดท้ายจูจิ้นเหยาก็ยอมแพ้ นางหลุบตาลง ไม่สบตากับ
จินอี "รัชทายาท นี่เป็นเรื่องไม่ช้าก็เร็ว พระองค์เป็นรัชทายาท ไม่ต้องพูด
ถึงสนมชายาเต็มตำหนัก อย่างน้อยสามภรรยาสี่อนุภักดิ์ก็มี อีกไม่กี่วัน
หม่อมฉันต้องคัดเลือกสตรีตระกูลสูงศักดิ์เพียบพร้อมด้วยคุณธรรม
ความสามารถ ชาติกำเนิดดี อีกทั้งอ่อนโยนเป็นกุลสตรีจากตระกูล
ขุนนางใหญ่มาเป็นเสวียนซื่อ* หม่อมฉันไม่ใช่ภรรยาที่ดี ไม่อาจจกเรื่อง
วรรณกรรมประวัติศาสตร์รวมถึงตีตพินเดินหมากเป็นเพื่อนพระองค์ได้
และไม่สามารถช่วยพระองค์ใคร่ครวญเรื่องในราชสำนักได้เช่นกัน
ทว่าโชคดียังมีสตรีอื่น พวกนางแตกฉานตำรับตำรา จะต้องได้รับความ
โปรดปรานจากรัชทายาทยิ่งกว่า"

จินอีทำท่าคล้ายตริตรอง "ที่แน่ๆก็เป็นสาเหตุให้เจ้าแสวงล้มป่วย
ในวันนี้"

"รัชทายาท!" จูจิ้นเหยาราวกับพองขนในชั่วพริบตา "พระองค์ได้ฟัง
หรือไม่ว่าหม่อมฉันกำลังพูดอะไร!"

เดิมทีจินอีอยากจะคงความน่าเกรงขามของผู้เป็นรัชทายาทและ
สามีไว้ แต่พอได้ยินวาทะของจูจิ้นเหยา เขาก็กลืนขำไม่ไหว ดวงตา
เขาเป็นประกายวาววับ ยิ้มพลางมองนาง

"เจ้ากล้าแฉดเสียใส่ข้าเช่นนี้ ยังต้องกลัวเรื่องพวกนี้อีกหรือ"

* เสวียนซื่อ คือสตรีผู้ที่ได้รับเลือกให้ถวายการรับใช้ภายในวังซึ่งยังไม่มีตำแหน่งใดๆ แต่อาจได้ถวาย
การรับใช้รัชทายาท

จุจันเหยา^๑มองตาจิน^๒ี ลอบตักตะลิ่งในความงดงามของดวงตาคู่นี้ ทว่าราวกับเป็นกฎเหล็กตามธรรมชาติ สิ่งที่ยิ่งงดงามจะยิ่งอันตราย ดวงตาคู่นี้ย่อมให้นางได้ แต่ก็มองได้หล้าอย่างเยาะเย้ยได้เช่นกัน คำพูดเพียงไม่กี่คำสามารถตัดสินชะตาของตระกูลหนึ่ง พระราชทานความเป็นความตายได้ตามใจชอบ

จิน^๓อีมองสีหน้าของจุจันเหยา ค่อยๆ เก็บงำกริยาเจ้าชู้ของตนลงไปในกระคองใบหน้านางไว้อย่างอ่อนโยนและจริงจัง ขยับเข้าไปใกล้ซ้ำๆ จวบจนได้ยินเสียงลมหายใจของกันและกัน จนตาแทบจะสัมผัสกัน

จุจันเหยา^๔กลั่นหายใจโดยไม่รู้ตัว จิน^๕อีมองดูท่าทางประหม่าของนาง ก็ยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว "วางใจเถิด ข้าไม่มีคนอื่นแน่นอน"

"พระองค์ทรงหลอกหม่อมฉัน"

"จริง"^๖ จิน^๗อีกกล่าว "ฐานะของตำแหน่งบุรพาลก็ลำบากซับซ้อน ไม่เหมาะสมผูกสัมพันธ์กับขุนนางในราชสำนัก^๘ซึ่งไปก่อนนี้ ยิ่งไปกว่านั้นไม่หวังได้น้อยแต่หวังแบ่งไม่เท่า อำนาจในราชสำนัก^๙พัวพันกันยุ่งเหยิง อย่างไรก็ตามเสียข้าก็ไม่อาจเลือกบุตรสาวของขุนนางใหญ่เข้ามาทั้งหมดได้ ดังนั้นข้าจึงไม่คิดจะรับแม้แต่คนเดียว"

"เช่นนั้นนางกำนัลเล่า สตรีในวังก็เป็นสตรีตระกูลดีบริสุทธิ์ผุดผ่องที่ผ่านการคัดเลือกหลายชั้นจากในหมู่ราษฎรเช่นกัน ในจำนวนนี้ไม่ขาดแคลนใจงามมากความสามารถ พวกนางเล่า"

จิน^{๑๐}ีเยอ^{๑๑}หึงไว้เทียบเทียบ เผยแววตาดูแคลนออกมาจริงดังคาด "รัชทายาทอย่างข้าไม่เห็นอยู่ในสายตา"

จุจันเหยา^{๑๒}ทนไม่ไหวในที่สุด หัวเราะออกมาทั้งน้ำตา

เดิมทีคนทั้งสองก็อยู่ใกล้กัน ครั้นคนงามหัวเราะอย่างสบายใจ

ดวงหน้างามก็มีชีวิตชีวาขึ้นมา จีนอี่ทำตามความคิดของตนโน้มกายไป
สำรวจริมฝีปากสีแดงสดคู่่นั้น จูจิ้นเหยาเห็นว่าจุมพิตนี้จะหยุดเพียงฉับพลัน
เหมือนก่อนหน้านั้น แต่คิดไม่ถึงว่าคราวนี้จีนอี่ไม่คิดจะปล่อยไปง่ายๆ
จุมพิตค่อยๆ เริ่มลึกซึ้ง จูจิ้นเหยาเปรียบตั้งเรือน้อยกลางคลื่นสมุทร
สูญเสียการควบคุมโดยสิ้นเชิง ไหลไปตามคลื่น เอวค่อยๆ เอนไปด้านหลัง
สุดท้ายก็จมลงกลางผ้าห่มแพรสีแดง

จูจิ้นเหยารู้สึกได้ถึงมือของจีนอี่ที่สอดเข้ามาในสวบลี้นาง นาง
ตกใจได้สติในทันใด "รัชทายาท ไม่ได้เพคะ!"

การถูกร้องห้ามในเวลาเช่นนี้มีไข่เรื่องน่ายินดี ดวงตาทั้งสองของจีนอี่
มองนางด้วยประกายดำมืด จูจิ้นเหยาแก้มแดงก่ำ พุดเสียงแผ่วเบา

"รัชทายาททรงลืมแล้วหรือ ระตูหม่อมฉันมาแล้ว!"

ในฐานะที่เป็นสามีภรรยาคู่ใหม่ซึ่งมีชีวิตคู่กลมเกลียวกันอย่างยิ่ง
จีนอี่ย่อมรู้ว่าระตูของจูจิ้นเหยามาวันใด มาทั้งหมดกี่วัน

รัชทายาทผู้มีความจำดีเลิศขมวดคิ้ว "โยถึงเป็นวันนี้"

"หม่อมฉันก็ไม่ว่า รอบนี้มาก่อนกำหนด"

จีนอี่ถอนหายใจหนักๆ เขาถูกกระตุ้นเต็มที่แล้ว แต่กลับทำไม่ได้
จูจิ้นเหยาทั้งกระอักกระอ่วนทั้งขบขัน

"เรื่องนี้โทษหม่อมฉันไม่ได้ รัชทายาท..."

จูจิ้นเหยาเอื้อมไปเชยเอาแขนเสื้อของจีนอี่ จีนอี่จนปัญญากับสตรีที่ดี
ก็ไม่ได้ด่าทอก็ไม่ได้คนี่ของตนเอง ทำได้เพียงหักห้ามใจ ดึงผ้ามาห่มให้
จูจิ้นเหยาพร้อมกับจับแขนทั้งสองของนางสอดเข้าไปในผ้าห่ม

"ข้าจะจำไว้ คราวหน้าจะมาทวงคืน"

จูจิ้นเหยาถูกจับยึดกลับเข้าไปในผ้าห่ม แทบจะเผลอมาเพียงดวงตา

ทั้งสอง "เช่นนั้นพระองค์ไม่กริ้วแล้วใช่ไหม วันนี้อย่างน้อยฉันก็ได้เจตนา
จะหลอกลวง...แต่อย่างน้อยฉันได้หนทาง ไม่กล้าพูดจริงๆ กับพระองค์"

ฉันก็กลับยิ้มอย่างผิดไปจากปกติ มิได้ตอบรับวาทะของจุลีนเหยา
เหมือนเช่นที่แล้วมา เพียงพูดว่า "นี่เป็นคนละเรื่องกัน เจ้าใช้อุบาย
อวดฉลาดกับข้าฉันไม่เป็นไร แต่มีบางขอบเขตที่ไม่อาจก้าวข้ามได้ ครั่งนี้
กล้าแสร้งลุ่มปวยมาทำให้ข้าตกใจ ครั่งหน้าแล้ว เจ้าคิดจะทำอะไรอีก"

"หม่อมฉัน..."

"หืม?"

"ก็ได้ หม่อมฉันผิดไปแล้ว"

"สำนักผิดก็ดี เรื่องวันนี้มีหลังหลังเกี่ยวข้องกับกระมัง ลงโทษ
หักเบี้ยหวัดนางสามเดือนตามกฎหมายของวัง เห็นแก่ที่นางยังต้องปรนนิบัติ
ข้างกายเจ้า ให้ยังโทษเบาไว้ก่อน หากวันหน้ากล้าทำผิดอีกให้รับโทษรวม
ด้วยกัน"

หลังหลงเฝ้าอยู่ข้างนอกมาโดยตลอด พอได้ยินชื่อของตนเองแว่วๆ
นางก็เข้าประตูมาคุกเข่ารับโทษอยู่ไกลๆ ทันที หลังจุลีนเหยาได้ยินก็มี
สีหน้าร้อนใจยิ่ง นางอยากออกจากผ้าห่ม แต่กลับถูกฉันตีใช้มือข้างหนึ่ง
กดให้นอนลงไป

"รัชทายาท หม่อมฉันเป็นคนทำ พระองค์ทรงลงโทษนางเพื่ออันใด"

ฉันมีท่าทางเยือกเย็นเป็นธรรมชาติ มองจุลีนเหยาอย่างเย้าแหย่
"เจ้าลุ่มปวยมิใช่หรือไม่ เจ้านายต้องความเย็นจนไม่สบาย บ่าวรับใช้
ไม่ควรถูกลงโทษหรือ"

"มิใช่เช่นนั้น..."

จุลีนเหยายังพูดไม่ทันจบ หลังหลงก็โขกศีรษะเธอปากับการลงโทษ

ทันที "รัชทายาททรงสั่งสอนได้ถูกต้อง บ่าวขอรับโทษเพคะ"

จุจินเหยายังอยากจะพูดอีก แต่หลังหลงกลับสายหน้าให้จุจินเหยาเสียๆ พลางขยับปากบอกจุจินเหยาอย่างไร้ผู้เสี่ยง จากนั้นก็ถอยออกไป แล้วปิดประตู

หลังหลงไปแล้ว จินอื่ก็มองจุจินเหยาด้วยสายตาเรียบเฉย แม้จะไม่ได้พูดสักคำ แต่จุจินเหยาเข้าใจความหมายของเขาแล้ว

เรื่องอย่างการแสร้งล้มป่วยครั้งนี้ให้เป็นครั้งเดียวและครั้งสุดท้าย ห้ามมีครั้งต่อไปอีก จินอื่ตัดสินใจลงโทษจุจินเหยาไม่ลง แต่บ่าวไพร่ข้างล่าง กลับหนีไม่รอดแม้แต่คนเดียว

จุจินเหยานอนอยู่ในผ้าห่มพลางมองจินอื่ รู้สึกอย่างลึกซึ้งว่าชาตินี้ ตนเองคงหนีไม่พ้นเงื้อมมือเขา จินอื่สอดดมผ้าห่มให้จุจินเหยาอีกเล็กน้อย ก่อนเอ่ยขึ้น

"หยุดคิดฟุ้งซ่านได้แล้ว นอนไปดีๆ"

จุจินเหยาผลอตอบรับ จากนั้นก็ถูกคิดได้ว่าเมื่อครู่จินอื่กระตุ้นไฟในกายกับนาง เขาให้นางนอนหลับ เช่นนั้นเขาจะไปทีใด

จุจินเหยายังไม่ทันรู้ตัว ร่างกายของนางก็ขยับแล้ว มือของนางคว้าเข้าที่แขนของจินอื่ การเคลื่อนไหวคล่องแคล่วปราดเปรียวจนชวนให้คนฟัง

"พระองค์จะไปทีใด"

"ข้าไม่ได้ออกไปทีใด" จินอื่จับมือของจุจินเหยาออกแล้วสอดกลับเข้าไปในผ้าห่มด้วยท่าทางสนใจ "เจ้าหลับอย่างวางใจเถิด ข้าจะอยู่เฝ้าเจ้าตรงนี้"

จุจินเหยาองกิริยาท่าทางของจินอื่ พบว่าเขาไม่มีท่าทีที่จะออกไป

จริง ๆ ถึงได้เอนกายลงนอนในผ้าห่มแพรอย่างวางใจ

"รัชทายาท พระองค์...บรรทมเร็วหน่อยเถิด"

จุ้จิ้นเหยากระแอมกระไออย่างเก้อเขินคราหนึ่ง ละคำพูดบางส่วนไว้ จินอ้อมองนางอย่างไม่สบอารมณ์ จุ้จิ้นเหยาก่อเรื่องวุ่นวายมาทั้งคืนจน เหน็ดเหนื่อยแล้ว การสร้างลั้มปวยมีช่างานเบาๆ ฝีมือการแสดงของนาง ไม่ดีจนถูกเปิดโปงคาหนังคาเขา หลังจากนั้นยังคุยกับจินอ้ออีกเป็นนาน พอเสียบลงนางก็ผล็อยหลับไปอย่างรวดเร็ว

จินอ้อมองดูจุ้จิ้นเหยาค่อยๆ เสียบไปจนสุดท้ายเข้าสู่นิทรา

อันที่จริงเรื่องที่จินอ้อพูดเมื่อครู่นี้เป็นเรื่องเหลวไหลเสียครึ่งหนึ่ง หาก กล่าวแล้วเลื่อกบุตรสาวจากตระกูลขุนนางใหญ่จะทำให้ราชสำนักฝ่ายหน้า เสียสมดุล เช่นนั้นสนมชายามากมายเพียงนั้นในวังมาจากที่ใดกัน ขุนนาง มีอำนาจเพียงไรก็ยังเป็นขุนนาง เลื่อกสนมชายาจากตระกูลขุนนางใหญ่ มีแต่จะทำให้พวกเขาสำนึกในบุญคุณ พร้อมทั้งทุ่มเทกำลังทำงานมากขึ้น เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง วิถีของฮ่องเต้อยู่ที่การถ่วงดุล และการถ่วงดุล ดำหนักในเดิมทีก็เป็นทักษะการอยู่รอดที่จำเป็นต้องมี

แต่ขณะที่จินอ้อรับปากจุ้จิ้นเหยาว่า 'ไม่มีคนอื่นแน่นอน' เขารู้ว่า ตนเองพูดจากใจจริง

จุ้จิ้นเหยาถูกกล่อมสำเร็จ บัดนี้เข้าสู่ห้วงนิทราอย่างสบายใจ แต่ จินอ้อหลอกตนเองไม่ได้ เขาถามซ้ำไปซ้ำมาในใจว่าเพราะอะไร

คำถามนี้อันที่จริงจินอ้อคิดมาโดยตลอด ตั้งแต่ตอนที่เขาขอ พระราชโองการพระราชทานสมรสจนได้สนทนาคความในใจกับจุ้จิ้นเหยา ในคืนแต่งงาน จวบจนวันนี้ที่ปล่อยให้จุ้จิ้นเหยาใช้การสร้างลั้มปวยมา หลอกหลวงเขา เขาเติบโตมาท่ามกลางการอบรมสั่งสอนที่ละเอียดถี่ถ้วน

และเข้มงวดกวดขันที่สุดในแคว้น เขาใจดำกับขุนนางได้ แต่ก็ให้ยมโหดกับตนเองได้ยิ่งกว่า ยี่สิบปีที่ผ่านมาเขาไม่เคยตระหนักรู้ที่จะคำนึงถึงตนเอง คัดเอาความเกียจคร้าน ความลัษเฐ และความรู้สึกลัวว่าโชคช่วยภายในใจตนเองออกมา ขุดเอาเนื้อเน่าที่ดำมืดและรัดรั้งเหล่านี้ ออกจากกระดูกของเขา จากนั้นก็เดินหน้าไปด้วยความเข้มแข็งแน่วแน่

หลายปีก่อนราชครูก็เคยบอกว่ารัชทายาทฉินอี่มีปฏิภาณไหวพริบแต่กำเนิด ไม่เพียงด้านตำรับตำราที่ชี้แนะเพียงเล็กน้อยก็เข้าใจด้านการใช้พลังกำลังอย่างมีมายิงฉุนก็เรียนรู้ได้เร็วกว่าผู้อื่น แม้แต่ใจคนก็ยังตระหนักรู้ได้อย่างจับใจปานสายฟ้าแลบ เขาใคร่ครวญความคิดความอ่านของพวกเจ้าเล่ห์เหล่านั้นในราชสำนักได้ ดังนั้นมีหรือที่นานปานนี้แล้วจะยังมอมหัวใจตนเองไม่ออก

เขาคิดหาคำตอบไม่ได้จริงๆ หรือเขาแค่ไม่ยินดีจะยอมรับ เขาปล่อยให้จู้จิ้นเหยาเข้าใกล้เขาทีละก้าว แต่ทุกครั้งที่จู้จิ้นเหยาถามว่าเพราะอะไร เขากลับหลบเลี่ยงอย่างหลอกลวงตนเองอยู่ร่ำไป แต่ละวันผ่านไปเช่นนี้ จมลงเ็นปลักโคลนที่ลึกลงทุกที ในที่สุดประกายไฟเล็กๆ ก็ขยายใหญ่ขึ้นจนกลายเป็นเพลิงกองใหญ่ภายใต้การโหมกระพือของตัวเอง จวบจนวันนี้ฉินอี่พลันตระหนักได้ว่าแม้แต่หลอกลวงตนเองเขาก็คล้ายจะทำได้แล้ว

บัดนี้ฉินอี่มองดูใบหน้านามหลักของจู้จิ้นเหยาท่ามกลางแสงเทียนสีเหลืองอบอุ่น นางมีผิวพรรณขาวนวลเนียนปานหยก เรียวกิ้วและดวงตางามคมขำ ริมฝีปากรูปกระจับสีแดงกำ ตั้งภาพวาดหญิงงามที่ถูกรังสรรค์ขึ้นด้วยความพิถีพิถัน

โฉนเลยจะมีข้อยกเว้นมากเพียงนั้น ข้อยกเว้นทั้งหมดก็แค่เพราะว่า

สตรีผู้นั้นพิเศษเท่านั้นเอง ควรจะตระหนักตั้งแต่ครั้งแรกที่ยกเว้นให้สตรีผู้นี้ โดยเฉพาะแล้ว แต่ฉันก็ตั้งใจไม่ลง กว่าเราจะตระหนักในเรื่องทั้งหมดนี้ ได้ก็พ่ายแพ้ยับเยิน ละทิ้งไม่เป็นท่าแล้ว

ขอเพียงเป็นเรื่องอารมณ์ความรู้สึก กว่าความรู้สึกตัวล้นสายเกินไป

วันรุ่งขึ้น พอจู่จิ้นเหยาตื่นขึ้นมา ฉันก็ไม่ต้องอยู่แล้ว

ข้างกายยังมีความอบอุ่นจากร่างเขาหลงเหลืออยู่ จู่จิ้นเหยาใช้ปลายนิ้วลูบไล้ความอบอุ่นน้อยๆ นี้ รู้สึกสบายใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

เสียงจี้ของเสาปักบังคับให้นางรับอนุ นางสามารถสร้างคล้ายตามได้ คนในตำหนักบูรพาหลับหลังไม่ยอมรับนับถือนาง นางก็ค่อยๆ ก้ารไปได้ แต่ถ้าสามีของนางไม่ยืนอยู่ฝ่ายเดียวกับนาง นางก็หมดสิ้นหนทางแล้ว

รับอนุ ดูแลตำหนัก ปกครองบ่าวไพร่ จริงอยู่ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นกลอุบายสายฟ้าฟาดสำหรับทดสอบผู้เป็นนายหญิง แต่สิ่งที่สำคัญที่สุด ยังคงเป็นท่าทีของนายท่านผู้เป็นสามี

จู่จิ้นเหยาคิดถึงตรงนี้ในใจก็พลันมีกระแสร้อนแผ่ซ่านขึ้นมา ในช่วงชีวิตจวบจนถึงตอนนี้ซึ่งไม่นับว่ายาวนานของนางไม่มีใครดีต่อนางมากไปกว่าฉันแล้ว เขาให้การชี้แนะนาง ให้ตำแหน่งฐานะแก่นาง บัดนี้ยังมอบความไว้เนื้อเชื่อใจที่หาได้ยากไว้ในมือนางอีก ในได้เหล่านี้ มีบุรุษสักกี่คนที่พูดคำว่า 'มีเพียงเจ้า' ออกมาได้ ยิ่งไปกว่านั้นเขายังเป็นถึงรัชทายาท

คนสมัยนี้ให้ความสำคัญกับการรักษาคำพูด ในเมื่อเขาพูดเช่นนั้น ออกมาได้ คิดว่าในใจจะต้องคิดมาเป็นอย่างดีแล้ว ฉันก็ยื่นมือมาให้ก่อน จู่จิ้นเหยาก็นิ่งจะเชื่อใจเขาอย่างสุดกำลัง มิใช่มีไว้แต่ไปคิดว่าถ้าเกิด

ภายภาคหน้าเขาเปลี่ยนใจจะอย่างไร ใจคนล้วนทำจากเนื้อ ความรู้สึก
จำเป็นต้องแลกเปลี่ยนกัน ต่างฝ่ายต่างต้องตั้งใจดูแลปกป้องกัน โดยเฉพาะ
สามีภรรยา

จูจิ้นเหยาคิดได้เช่นนี้ในใจพลันเกิดความอึดอัด เสียวจีฮองเฮา
จึงจะตะครุบ ทุเพียยุแยงตะแคงรัว วันข้างหน้ายังมีน้องสะใภ้ที่มีท่าที
คลุมเครืออย่างจ้าวหลันซุยอีกคน มีที่ที่ต้องการขายารัชทายาทอย่างนาง
อยู่อีกมากเสีย

จูจิ้นเหยากระดึบกระเจงตลอดทั้งเช้า เหล่าบ่าวหญิงที่รับใช้
ต่างพากันระแวง ในวังล้วนเล่าลือกันว่านกระจอกสองตัวอย่างเอ๋อร์ฮวา
กับเอ๋อร์เสวียกำลังจะบินขึ้นยอดไม้กลายเป็นพญาหงส์แล้ว เหตุใด
ขายารัชทายาทไม่เห็นมีท่าทีระแวงระวัง ยังคงมีความสุขเป็นพิเศษ

หลังหลงรู้เรื่องราวภายในเพียงอึดใจโดยไม่พูดอะไร วันนี้นาง
เห็นขายารัชทายาทก็รู้แล้วว่าปมในใจของอีกฝ่ายกับรัชทายาทน่าจะ
คลายลงแล้ว ส่วนเรื่องที่ถูกหักเบี่ยงวัดนางหาได้ใส่ใจไม่ โทษนี้ได้รับ
อย่างมีเกียรติยิ่ง

เมื่อผ่านพ้นเทศกาลช่งหยวน บรรยากาศปีใหม่อีกสลายไป ที่ต่างๆ
กลับมาทำงานตามเดิม ครั้นเข้าเดือนสองในวังก็เริ่มงานยุ่งอีกครั้ง
วันอภิเษกสมรสขององค์หญิงใหญ่มาถึงแล้ว เนื่องด้วยพิธีอภิเษกสมรส
ขององค์หญิงใหญ่ คนงานโยกย้ายบ่อยครั้ง คนหน้าใหม่เริ่มเคลื่อนไหว
หมุนเวียนอย่างไร้สัมผัส ผู้ที่จับตาดูอย่างหงหว่มหว่มเข้ามารายงาน
เสียงๆ

"พระชายา ทางนั้นส่งคนมาอีกแล้วเพคะ"

จูจินเหยาหน้าไม่เปลี่ยนสี สายตาสงบนิ่ง คิดว่าครั้งนี้ของเขาคงเก็บงำทำที่ดูถูกนางลงไปแล้ว ทั้งยังหยิ่งเชิงนางโดยเห็นเป็นคู่ต่อสู้อย่างแท้จริง ถัดจากนี้จูจินเหยาอาจจะใช้การแสวงโง่ตบตารับมือให้ผ่านไปได้แล้ว

ตัวอย่าง

玉佩里的太子爷 5
Yu Pei Li De Tai Zi Ye 5

หยกเรือนชะตา 5
จิวเวียหวี่หลิวหวิ เขียน
อวี แปล

จำนวน 352 หน้า
ราคา 429 บาท

Published originally under the title of 《玉佩里的太子爷》

(Yu Pei Li De Tai Zi Ye) Vol.05

Author © 九月流火 (Jiu Yue Liu Huo)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3369-2

ภาพประกอบ 南山归鱼
ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิวด์ เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

การก้าวเข้าสู่วังหลวงของ 'อู๋จิ้นเหย้า'
ทำให้นางต้องเผชิญศัตรูที่ร้ายกาจยิ่งกว่าที่ผ่านมา

ทั้งมารดาสามีผู้เจ้าเล่ห์มือเนียนลือฉาว
สนมชายาที่ซ่อนมีดคมกริบไว้หลังรอยยิ้ม
บ่าวรับใช้ปลิ้นปล้อนที่ไวใจไปได้เบ็ดลั่นคน
และบรรดาสตรีมหาน้ำหลายตาที่จ้องจะเข้ามาเป็นอนุชของ 'อู๋จิ้นเหย้า'

เมื่อถึงจุดที่ไม่อาจอดทนอีกต่อไป
'อู๋จิ้นเหย้า' จึงถอดหน้ากากแห่งความอ่อนน้อมต่อตน
ส่วนบทกวีพยากรณ์ทายาทผู้เขิงกร้าวและเด็ดขาด
เพื่อจัดการคนเหล่านี้ให้สิ้นซาก!

ชวนคุณมาอ่านหนังสือ

ทดลองอ่าน

หากทวาร

ISBN 978-616-06-3369-2

9 786160 633692

ราคา 429 บาท